

rozhodnuto, že poprava bude vykonána na ostrůvku Keukrofu.

Navečer jedna „Elektrika“, na niž vstoupilo deset mužů pod velením Ludvíka Ferrata, vzala odsouzence na palubu a dovezla je na ostrůvek, kde měli zůstat až do chvíle trestu -

Sarkany, Silas Toronthal a Carpena věděli, co je čeká. Když byli vysazeni na břeh, Sarkany přikročil k Ludvíkovi Ferratovi a ptal se ho:

„Bude to ještě dnes večer?“

Ludvík mu neodpověděl. Odsouzení byli ponecháni na ostrůvku. Byla již noc, když se „Elektrika“ vrátila na Antekirtu.

Ostrov byl teď zbaven zrádců. Z Keukrofu nemohli uprchnout.

„Tak si myslím, že do zítřka sežere jeden druhého,“ prohodil Pescade.

„Fuj!“ odpověděl Matifou s výrazem krajního odporu.

„Petře a Ludvíku,“ ptal se hrabě Sandorf, „pokládáte za úplně spravedlivé, že zrádci byli odsouzeni k smrti?“

„Ano, určený trest si plně zaslouží,“ odpověděl Petr Bathory.

„Ano, nezaslouží soucitu a milosrdenství,“ krátce potvrdil Ludvík Ferrato, „neboť sami je neznali“

„Budiž tedy spravedlnosti učiněno zadost!“

Sotva hrabě Sandorf domluvil, ohromný výbuch zachvěl radnicí i celým ostrovem, jako kdyby bylo nastalo zemětřesení. Hrabě, Petr i Ludvík spěchali z radnice a také ostatní artenacké obyvatelstvo vybíhalo z domů.

Obrovský sloup dýmu a plamene, promíšený kamením a balvany, vystupoval k obloze. Kamení padalo zpět do moře, jehož hladina se rozbouřila, a dým tkvěl v ovzduší jako obrovský mrak.

Po ostrůvku Keukrofu a po odsouzenících nezbylo ani stopy.

Co se vlastně stalo?

Čtenář se pamatuje, že na pustém ostrůvku byly zřízeny podkopy pro případ, že by na něj vstoupil nepřítel. Vzpomene si také, že podkop byl spojen jak vedením s Antekirtou, tak i s dotyky, které měly přivést nálož pankrasitu k výbuchu,

jakmile o ně někdo zavadí nohou. Některý z odsouzců šlápl na dotyk a to mělo za následek výbuch a zničení celého ostrůvku.

Kapitola osmá DOSLOV

Za tři dny slavili v artenackém chrámu svatbu Petr Bathory a Sava Sandorfová.

Při této příležitosti se doktor Antekirt po prvé podepsal svým pravým jménem: Matyáš Sandorf. Teď, když bylo spravedlnosti učiněno zadost, nemusil se ho již odříkat.

Několik slov pak stačí, abychom uzavřeli celé vypravování.

Za tři neděle bylo Savě Bathoryové přiznáno vlastnictví polovice sandorfských statků. Stačil list paní Toronthalové, jakož i písemné doznání jejího muže, sepsané ve vězení, které odhalovalo okolnosti i důvod únosu, aby totožnost Savy byla nezvratně prokázána. Poněvadž však Savě nebylo dosud osmnáct let, byl jí prozatím přiznán jen výnos z navrácených statků, jejichž vlastní správy se mohla ujmout teprve po splnění věkové podmínky. Správy statků se mohl ostatně ujmout sám Sandorf, neboť v Rakousku byla zatím všem politickým odsouzcům udělena milost. Ale Matyáš Sandorf, ač se přiznal k svému pravému jménu, neměl chuť opustit své osadníky a chtěl v jejich středu dožít zbytek svého života. Mladá osada vyrostla novými osadníky tak, že do roka se počet obyvatel zdvojnásobil.

Na ostrov přibyli učenci a vynálezci, povolání hrabětem, aby se tam v klidu věnovali bádání a vynálezům, které bez pomoci a často i rady Matyáše Sandorfa by snad nikdy nebyly bývaly uskutečněny.

Tak se Antekirta brzy stala důležitým a známým místem v Syrtském moři. Když její opevnění dokončili, byla její bezpečnost dokonale zajištěna.

Co máme říci ještě o paní Bathoryové, o Marii a Ludvíku Ferratových, o Petrovi a Savě? Spíše to lze vytušit než povědět.

A co dodat o Pescadovi a Matifouovi? Jen tolik, že se stali nejmávanějšími občany artenackými. Jen jedné věci jim bylo líto, že totiž nemohou dále nasazovat život za muže, který jim jejich život učinil tak příjemným a blaženým.

Matyáš Sandorf splnil svůj úkol a nebýt vzpomínky na oba druhy, Štěpána Bathoryho a Ladislava Zathmara, byl by tak šťasten, jak jen může být člověk, který kolem sebe rozsévá štěstí. Ať se nikdo nepokouší hledat ve Středozezemním moři nebo vůbec v některém moři světa jiný ostrov, kde by život plynul tak klidně a šťastně jako na Antekirtě. Byla by to marná práce.

Matifou, opojený tolikerym štěstím, řekl jednou Pescadovi:

„Zasloužíme si opravdu všechnu tu blaženost?“

A tu Pescade odpověděl:

„Ne, příteli... Ale co dělat...? Musíme se poddat!“